

et meget stort Tilbageskridt, hvis man gik den Vej i større Maalestok at lade Kommunerne overtage Forplejningen af de sindssyge. Naar man en Gang er kommen ind paa, at Staten har taget denne Opgave op, tror jeg, at det vilde være et Tilbageskridt igen at overdrage den til Kommunerne. De faa Pladser, Kommunerne have nu, ere i Sammenligning med de Pladser, Staten har, for intet at regne. Naar man regner, at der paa Statens Sindssygeanstalter er 2,600 Pladser og paa de amtskommunale Anstalter 300—400 Pladser, er dette sidste jo ingenting i Sammenligning med, hvad Staten her har paataget sig. Jeg vil derfor meget henstille, at vi ikke gaa den Vej, som jeg vilde betragte som et Tilbageskridt, at Kommunerne overtage Sindssygeplejen i nogen væsentlig Udstrækning. Jeg tror absolut, at enten man nu synes, det er dyrt eller ikke, maa man efter kortere eller længere Tids Forløb skride til den Foranstaltning at bygge en hel ny Sindssygeanstalt. Det er jo ogsaa noget, som er forudsat i den Kommissionsbetænkning, som er afgiven for nogle Aar siden, saa man kan jo egentlig ligesaa godt tage dette Skridt fuldt ud og gøre, hvad der er nødvendigt. Det er af den Slags Ting, man ikke kan skyde fra sig; jo længere Tid det opsættes, desto værre blive Forholdene, og det er jo Forhold, som i allerhøjeste Grad gaar ud over Landets Befolkning. Den, der har set, hvorledes saadanne Forhold ere, naar en sindssyg maa være i en Familie og ikke kan komme paa en Anstalt, og hvilken Besvær og Møje det foraarsager, er jo ogsaa straks klar paa, at der maa træffes saadanne Foranstaltninger, at de sindssyge kunne komme bort fra Hjemmet og ikke ligge Kommunerne til Byrde.

Jeg vil meget henstille til det Udvalg, der antagelig faar denne Sag til Overvejelse, tillige at overveje andre Foranstaltninger, der kunne træffes, for det ere vi jo alle enige om, at den Foranstaltning, der her foreslaas, kun er en Draabe i Havet, den vil kun virke meget lidt til Afhjælpning af Trangen. Men jeg glæder mig altsaa over den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at han ikke afviser Tanken om en Forhandling med Kultusministeren om saa vidt muligt at

skride til Opførelse af en Sindssygeafdeling i Forbindelse med Rigshospitalet.

H. L. Jørgensen: Jeg er enig med den højtærede Minister i, at hvis Staten skal bygge Anstalter til alle de sindssyge, vil det blive en overordentlig dyr Foranstaltning. Jeg tror heller ikke som det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), at de sindssyge ville blive behandlede ringere, hvis de komme under kommunalt Tilsyn. Paa den anden Side ved jeg ikke, hvorvidt man kan anbefale kun at bygge Amtsanstalter, fordi det kan være muligt, at de mere faa det samme Præg som Statsanstalterne. Jeg vil derimod gerne henstille til det eventuelle Udvalg, om man ikke kunde tænke sig at bruge Fattiggaardene i saa Henseende. Det er jo en Institution, der har overlevet sig selv. Efter at vi have faaet Alderdomsunderstøttelsesloven, er der jo saa godt som ingen paa vore Fattiggaarde, og mange sindssyges Sygdom er jo af den Art, at de godt kunne være uden Lægetilsyn, og de behøve heller ikke meget Opsyn. De skulle selvfølgelig have Lejlighed for sig selv, men alligevel vil det blive en stor Besparelse. Jeg er sikker paa, at de paa Fattiggaardene ville blive ligesaa godt behandlede, ja, i mange Tilfælde vil det passe bedre for dem at være der, hvor de kunne faa mere Frihed end paa de store Anstalter. Jeg henstiller denne Tanke til det kommende Udvalgs Overvejelse.

Andreasen: Ogsaa jeg vil bringe Justitsministeren en Tak for det Tilsagn, han har givet om at træffe virksomme Foranstaltninger til Afhjælpning af den store Pladsmangel paa vore Sindssygeanstalter. Jeg vil navnlig takke ham, fordi han agter at imødekomme den Henstilling, jeg tillod mig at rette til ham om, at man fra Statens Side støtter de Kommuner, der have gjort et betydeligt Arbejde i Retning af at hjælpe paa de nuværende Forhold. Det er jo nemlig de fattige, det i denne Sag gaar ud over. De, der have Penge nok, føle ikke saa stærkt de ubehagelige Følger, idet de kunne betale de store Beløb, som det koster at faa Patienterne anbragte paa private Anstalter.

I Anledning af den sidste ærede Talers